



Tuần Báo Vô Vi

1 tháng 5 năm 2011

Số 27

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Gia đình bảo trợ đoàn tụ lại bị đổ vỡ, tại sao ?
- 2) Muốn được hòa nhĩ thì phải làm sao ?
- 3) Tình trạng thế giới đang bị kinh tế nguy ngập thì phải làm sao ?
- 4) Tại sao làm người hay bận tâm ?
- 5) Người tu thiền muốn đạt được gì ?
- 6) Những người mê đạo thì sao ?
- 7) Nghiệp lực là sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 18 tháng 10 năm 1992 1) Hỏi : Gia đình bảo trợ đoàn tụ lại bị đổ vỡ, tại sao? Đáp : Thừa, gia đình đoàn tụ lại bị đổ vỡ là cảnh chị dâu em chồng lúc nào cũng có cơ hội xích mích, vì đồng tiền tạo ra sự chia rẽ giữa chị dâu và em chồng.	Ngày 18 tháng 10 năm 1992 2) Hỏi : Muốn được hòa nhĩ thì phải làm sao ? Đáp : Thừa, muốn được hòa nhĩ thì đặt nặng nền tảng tha thứ và thương yêu mọi người thì sẽ đánh tan sự ngăn cách. Người có tiền thì thật sự phát tâm cứu giúp, không nên quên ý thiển lãnh thanh cao phát khởi từ lúc ban đầu, tin tưởng và phát triển hạnh đức của đôi bên thì gia đình sẽ được yên vui, không có gì quý hơn đoàn tụ và phát triển. Đoàn tụ xây dựng tình thương và đạo đức, trăm hoa đua nở, vườn hoa tươi đẹp, người người yên vui, sống trong sự sống chia sẻ thương yêu, nền tảng tốt sẽ phát niềm vui cho xã hội ở tương lai. Ngược lại, thắc mắc vì đồng tiền thì tự tạo khổ cho tâm linh, tức là tạo tội bất hiếu, bất trung mà không hay. Cho nên người tu, biết ăn năn, dụng tâm thẳng tiền, không hoang phí tiền bạc và cũng không khinh khi đồng tiền, biết sử dụng đồng tiền trong lãnh vực tình thương là cao quý. Kệ: Tiền của thế gian chỉ tạo phiền Tay không thanh nhẹ lại an nhiên Vì đời không thật tâm tự thức Kiếp sống trần gian chẳng phải tiền.
Ngày 19 tháng 10 năm 1992 3) Hỏi : Tình trạng thế giới đang bị kinh tế nguy ngập thì phải làm sao ? Đáp : Thừa, kinh tế của toàn thế giới đang bị nguy ngập thì phải xét lại lúc kinh tế phồn thịnh do đâu mà có? Thừa cũng do sự thương yêu của đồng loại đang phát triển, chúng sanh tin nơi Chúa Phật nhiều hơn, thì việc làm sẽ được dễ dãi hơn, bớt đi sự cạnh tranh bất chánh làm mất đi hòa khí nhơn sinh, sanh ra cạnh tranh ác ý, tạo cho xã hội bất ổn, mưu sinh khó khăn, kinh tế bất ổn. Trong lúc xã hội cạnh tranh bất ổn, người thật tâm tu học thì vẫn bình thường và không bận tâm. Kệ: Lý Trời siêu diệu chuyển uyên thâm Tu hành chơn thật tự truy tầm Bình tâm học hỏi tầm siêu lý Uyển chuyển thanh thông tiến triển thâm.	Ngày 20 tháng 10 năm 1992 4) Hỏi : Tại sao làm người hay bận tâm ? Đáp : Thừa, làm người hay bận tâm là chưa hiểu khả năng thanh tịnh của chính mình, lo âu những chuyện không cần thiết, tự hủy hoại tâm thân, không thấu triệt quy luật tự nhiên và hồn nhiên, tạo động nhiều hơn tịnh cần tu giải khứ trực, lưu thanh, thì mọi việc sẽ đành rành rõ rệt, đâu sẽ vào đấy, an nhiên thuận chiều tiền hóa. Kệ: Tâm tư khai mở tự nhiên hòa Trí độ phân minh tự tiến xa Chung hưởng Trời cao trình giác thức Bình tâm học hỏi tự hồn xa.

<i>Ngày 21 tháng 10 năm 1992</i> 5) Hỏi : <i>Người tu thiền muốn đạt được gì ?</i> Đáp : Thừa, người tu thiền muốn sớm thức tâm, giải sự trần trược trong nội tâm, gom gọn phần hồn tiến hóa cảm thức nguyên lý vô sanh, khôi phục ánh sáng của nội tâm, dày công hành pháp sẽ tự đạt, sự lười cuốn của tình đời không quyền rũ được, hành, dẫn thân học hỏi và không còn si mê.	<i>Ngày 21 tháng 10 năm 1992</i> 6) Hỏi : <i>Những người mê đạo thì sao ?</i> Đáp : Thừa, những người mê đạo là đại phước cho phần hồn có cơ hội thức giác thay vì mê loạn hướng hạ đấu tranh. Kệ: Chơn tâm thức giác tự hành tiến Giải mở tâm tư giải nổi phiền Điều luyện tâm thành tâm thức giác Cảm thông thiên địa sống càng yên.
<i>Ngày 22 tháng 10 năm 1992</i> 7) Hỏi : <i>Nghiệp lực là sao ?</i> Đáp : Thừa, nghiệp lực là tâm làm thân chịu, bệnh hoạn triền miên, trí óc không minh mẫn, cầu xin Trời Phật cứu giúp, nhưng rất tiếc Trời Phật đâu có hộ phò, ma quỷ mượn cơ hội nhập xác, mất chủ quyền, xác thân nặng trược, ruột gan lên men hôi thối, tạo ra tà khí, sống chung trong tần số ma quỷ, lúc nào cũng lo âu bất chánh. Kệ: Tâm thân bất ổn khó tu hành Trí tuệ âm u khó đạt thanh Ô trược chơn hồn không thức giác Hoang mang trì trệ khó phân hành.	

Tự Hành Chơn Pháp

Tự hành chơn pháp pháp khai tâm
Thiên ý nằm trong tiến giải tâm
Minh cảnh minh đời minh đạo pháp
Khổ không thấy khổ lý siêu thâm.

Mình tự hành chơn pháp, mình biết cái đó là nhẹ nhàng sáng suốt, mình phải theo cái nhẹ nhàng sáng suốt luôn thì tự nhiên cái nhẹ nhàng sáng suốt nó sẽ khai tâm. Lúc đó, nó mới thấy cái tâm nó ở đâu. Cái tâm nó hòa đồng với tất cả bằng cách nào, chứ không phải cái tâm có một chút xíu đó đâu.

“*Thiên ý nằm trong tiến giải tâm*”: Đó, cái thiên ý nằm trong tiến giải tâm. Nếu mà không có tiến giải làm sao thấy được thiên ý. Ngồi đó mà không chịu phát huy cái thanh điển ra làm sao mà tiến giải tâm được.

“*Minh cảnh minh đời minh đạo pháp*”: Đó, mình phải ở trong cái hữu vi này, hiểu được trong cơ năng cái bản thể của chúng ta, rồi mới hiểu được cái đời, mới hiểu được cái đạo pháp. Cho nên, các bạn trừ trừ đây, tu giải thấy lĩnh hội.

“*Khổ không thấy khổ lý siêu thâm*”: Khi mà chúng ta ở trong cái khổ, ở đời kêu bằng khổ, chứ chân lý không có cái gì khổ hết. Nhưng mà người thế gian cho đó là khổ. Tại vì họ vọng động, họ thấy đó là bóng tối không có tương lai, nhưng mà họ không chịu đắm trong bóng tối để tìm ánh sáng thì họ thấy khổ. Mà mình ở trong khổ không thấy khổ, rồi mình chấp nhận cái khổ đó thì cái lý nó siêu thâm. Nhờ đó mình mới có sáng tạo nhiều cái hay, nhờ đó đầu óc mình mới nhẹ, nhờ đó mình thấy sự tiến hóa càng ngày càng nhẹ nhàng và con số không sẽ về với chúng ta dễ hơn. Còn nếu mà chúng ta cho đó là khổ thì luôn luôn chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, so đo tính toán nó dồn dập nó đập trong đầu óc chúng ta, làm sao chúng ta thấy được sự siêu thâm huyền diệu của Trời đất đã và đang giáo dục chúng ta và cho chúng ta một cơ hội để tiến hóa, tiến tới nhẹ nhàng thật sự. Và muốn tới nhẹ nhàng thật sự phải buông bỏ tất cả những sự nặng trọc trong nội tâm nội tạng và cơ thể chúng ta đây.

Siêu thâm huyền diệu nơi tâm
Khai thông trí tuệ duyên tâm đạt duyên

Cái sự siêu thâm huyền diệu ở nơi tâm mà nếu chúng ta không dọn, không bao giờ thấy được.

“*Khai thông trí tuệ duyên tâm đạt duyên*”: Chừng nào mở tới đâu thì các bạn sẽ ngộ tới đó, mà ngộ tới đó là tiến giải tới đó sẽ đạt và sáng suốt thêm.

Điển thanh hòa hợp nối liền
Căn cơ không động tùy duyên chuyển hình

Cái “*điển thanh hòa hợp nối liền*”: Cái căn cơ không động của mọi người đã có tùy duyên chuyển hình, tới ở đâu ở hình thức nào mình cũng được hết, mình cũng sống ở trong sự sống động của muôn loài vạn vật, chứ không phải thấy là eo hẹp đâu, ở cái giới nào nhỏ nhất chúng ta cũng đồng sống và đồng tiến, mà đem ra bành trướng lớn nhất thì chúng ta cũng hòa cảm và tiến chung.

Tu trong thức giác siêu thính
Tâm hồn hòa cảm pháp tinh hơn đời

Mình “*tu trong thức giác siêu thính*”: Đi lên trên những cái sự hiểu biết cao siêu trong thâm tâm mình, không cần đàm luận nhiều nhưng mà hiểu, đó là siêu thính.

“*Tâm hồn hòa cảm pháp tinh hơn đời*”: Cái tâm hồn mình luôn luôn nó hòa cảm cái sự không. Cái sự hư không sáng suốt trong cái không mà có đó thì pháp tinh hơn đời. Lúc nào nó cũng tinh vi hơn thế gian, nó hiểu trước giờ phút khắc hơn thành ra nó không động. Vì nó còn ngu muội chưa thông cảm với cái đó nó phải động.

Tự hành giữ lấy không rời
Trời cao bể rộng là nơi an toàn

Mình “*tự hành giữ lấy không rời*”: Bây giờ, mình dòm thấy không? Mắt mình dòm ra thấy “*Trời cao bể rộng là nơi an toàn*”: Đâu có ai đập phá, mà đâu có ai làm bể nó được, chính tâm của nó bể mà thôi. Tâm của nó làm cho nó mê muội mà thôi, tâm của nó làm cho nó thối thác mà thôi, chứ tất cả mọi sự đều vẫn hiển ngang tự nhiên, không có sao hết.

Trở về nguyên lý tự bàn
Mở màng tâm đạo huy hoàng Phật Tiên

Mình “trở về nguyên lý tự bàn”: Mình lên tới sự thanh cao sáng suốt rồi, mình hiểu lấy mình.
“Mở màng tâm đạo huy hoàng Phật Tiên”: Lúc đó là chúng ta mới thấy chúng ta trở về cái giới Phật Tiên mà chính ta là Phật Tiên, nó mới thích hợp, nó mới thấy rõ, nó mới chứng minh sự việc đó được.

Trở về hưởng phước triền miên
Trong không mà có hồn thiêng cảm hòa

Mình “trở về hưởng phước triền miên”: Cái sự phước là cái gì? Cái sự nhẹ nhàng thâm thúy cõi mở du dương trong thâm tâm của mọi người triền miên ngày như đêm.
“Trong không mà có hồn thiêng cảm hòa”: Ở trong không mà có, thấy đem lý luận ở thế gian đem ra trưng bày cho họ thấy thì không có. Nhưng mà bên trong chúng ta hiểu. À ! Hồn thiêng cảm hòa thấy sự sáng suốt, sự giao cảm như bây giờ tôi đang nói với các bạn, các bạn thấy nó nhẹ nhàng. Đó là cái hồn thiêng các bạn được cảm hòa với sự hư không sáng suốt ở bên trên đã và đang chiếu hóa cho mình.

Hào quang sáng suốt không xa
Nơi tâm sẵn có nơi đà điển thanh

Hào quang sáng suốt đâu có xa, nếu mà chúng ta tu giải được thì cái hào quang đó không xa. Hào quang là thanh tịnh, thanh tịnh là sáng suốt đâu có xa.
“Nơi tâm sẵn có nơi đà điển thanh”: Đó, tâm chúng ta sẵn có mà ta dọn dẹp thì nó phải có. Nơi đà điển thanh, điển trực chuyển hóa tới điển thanh thì luôn luôn nó cũng ở nơi đó trong sự sáng suốt của hào quang chuyển hóa trong nguyên lý không động.

Chỉ còn thiếu giác tự hành
Tâm mê vì cảnh quên thanh của Trời

Đó chúng ta thiếu giác mà thôi. Nhiều bạn nói tới khuya mới tu mà bữa nay gây lộn với thằng này cái đã, lý luận vụ này, vụ kia, vụ nọ, tôi mới tu, tôi mới là giải quyết. Do đó hai mươi bốn tiếng đồng hồ mình mê hai chục tiếng rồi. Dù cho các bạn tu được bốn tiếng cũng mê được hai chục tiếng rồi.
“Tâm mê vì cảnh quên thanh của Trời”: Quên cái sự sáng suốt không động ở bên trên. Chớ chúng ta

hai bốn trên hai bốn chúng ta tưởng cái đó rồi mới làm việc khác thì rất dễ dàng, không có gì khó khăn.

Lắm khi mở lý thoát lời
Không nơi thực tiễn không đời an thân

Nhiều khi mình mở mình nói lung tung hết mà không có nơi nào mà thực tiễn hết. Không biết chỗ nào là bến là bờ để mình tiến hóa và tâm giao thì không có đời an thân. Mình thấy nghĩa là mình kẹt mãi mãi đâu làm sao an thân.

Thực hành mới rõ phước phần
Cân phân đời đạo hưởng ân Phật Trời

Mình phải thực hành sửa tâm sửa tánh, tu phải sửa tâm sửa tánh mới rõ phước phần, mới thấy cái chuyện kêu trong không mà có kêu bằng phước phần.
Cân phân đời đạo, đời đạo cũng vậy, ở đời mất còn là cái chuyện thường tình không cần đếm xỉa tới nó, mình thấy cái đời dễ dãi rồi. Còn nếu mà mình sợ mất cái này, sợ mất cái kia, cái nọ là cái đời tự nhiên gây sự khó khăn cho mình. Cái đạo cũng vậy, cái đạo trong cái không mà có thì chúng ta phải giữ cái nê nếp đó để tiến. Hưởng ân Phật Trời là sự thanh cao của Trời Đất đang ban bố và giúp cho chúng ta từ hơi thở tới huyết mạch từ tế bào một đang chuyển luân phần thanh điển đó để giáo dục chúng ta từ li từ tí.

Mình tâm kiến tánh không rời
Sửa sai vì động tạo đời an khương

Mình mình tâm kiến tánh mình thấy được sự sai lầm đó. Mình hướng thượng cao sáng suốt mình mới thấy cái đó thì mình hướng rồi mình không có rời, không bỏ. Mình thấy sự sai lầm của mình mình mới sửa sai. Tại sao sửa sai? Sửa cái gì? Sửa cái động cho nó hết động rồi thì tạo đời an khương, thấy con người nó nhẹ nhàng, đi đứng ngồi nằm khỏe mạnh đâu có cái gì mà bồn chồn, bận rộn. Những người bồn chồn, bận rộn là vì ngoại cảnh mà bồn chồn, bận rộn vì đối phương đối diện với chúng ta mà chúng ta không rõ tình thế của đối phương, chúng ta động. Nếu mà chúng ta có cái tâm vị tha thì chúng ta thấy sự đau khổ của đối phương còn dồn dập, còn đau khổ, còn mê trước hơn chúng ta nhiều hơn. Chúng ta phải lấy tâm tốt, cái tâm thanh thân, cái tâm nhẹ nhàng độ cho đối phương. Dùng cái từ

tâm của chúng ta thấy chúng ta nhịn, thấy chúng ta như là buông tha mọi việc nhưng mà tâm hồn chúng ta vẫn sáng suốt để độ đối phương, độ người đối diện với chúng ta. Ngay trong gia đình chúng ta vậy, con cũng vậy, vợ cũng vậy, bạn bè cũng vậy. Nhiều khi nó nổi sân lên chúng ta phải làm thế nào? Chúng ta phải lấy tình thương để hóa giải dù chúng ta không mở miệng nhưng mà tâm cứ nghĩ thương hại cho đối phương để cho nó được tự thức giác. Nó hiểu lấy nó thì nó đâu có hành hạ nó như vậy, chớ đâu có hành hạ tôi. Nó chửi, nó sân, nó đè ép tôi là nó hành hạ nó. Tôi nghiệp cho nó vì nó không có lối thoát, chớ không phải cái đó là trí khôn đâu. Trí khôn là phải hiểu mình để ảnh hưởng người khác, đó là trí khôn. Còn trí khôn mà đè bẹp người khác, cái đó không phải trí khôn, cái đó là sân tánh, cái phàm ngã nó đè cái chơn ngã của đối phương. Chúng ta thấy tội nghiệp mà độ cho người được sớm giải thoát. Đó, chúng ta nhịn chúng ta làm

thình nhưng mà chúng ta vẫn làm việc về thanh điền để độ cho đối phương, độ cho vợ con, độ cho anh em trong gia đình, độ cho bạn bè trong lúc họ sân đối diện và những hành động bất chánh đó có thể gieo sự buồn rầu bức tức cho họ trước hết vì họ phát ra thì họ phải lãnh, chớ không phải chúng ta phát ra chúng ta đâu có lãnh được.

Chúng ta còn những lý luận cao siêu để tự giải được đối với người tu của pháp lý Vô Vi thì cái chuyện đó rất bình thường. Nhưng mà mình phải độ người ta, đừng lấy cái sáng suốt của mình ép người ta, không được. Lấy cái sáng suốt của mình độ cho họ tiến hóa và cứu giúp cho họ được thoát khỏi cảnh mê ly đó, mê muội đó. Cũng như chúng ta trước kia chúng ta đã có và đã dự qua, đã làm rất nhiều rồi, bây giờ họ mới bắt chước làm thì chúng ta phải tha thứ họ.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 15/01/1978)

MỞ GIẢI

Khi mình nghe hai tiếng mở giải thì thấy thật là bình thường, vì người tu nào cũng muốn thoát khỏi sự trói buộc của số kiếp phù sanh, nhưng trên thực tế thì cái gọi là Mở Giải này cực kỳ khổ sở vì nó mang đến sự mất mát đau thương do tác động đến duyên nghiệp.

Có giải thì mới thoát, có mở thì mới giải, trước tiên tâm hồn mình phải tập làm quen với cái định hướng của con đường Đạo về cái buồn thương oán hận mà hiển thị của nó là cơm áo gạo tiền, công danh sự nghiệp, tiền tài sắc dục.

Nếu chúng ta tu hành tinh tấn thì Trời Phật sẽ duyệt để mở giải phần nào nghiệp tâm về lãnh vực gì thì cái sự thể của lãnh vực đó sẽ mất đi bằng với số công đức tu hành (do trong lúc sống ở đời mình đã lỡ kiến tạo ra nó bằng một nghiệp thức vô minh).

Thí dụ: nếu mình giải được lòng tham về tiền bạc tới mức độ nào thì tiền của tới mức độ đó cũng lần lượt ra đi mà không hẹn ngày trở lại, lúc đó tự nhiên mình hiểu cho nên có cảnh mới thấy lòng là vậy.

Đau đớn lắm, đau khổ lắm khi được Trời Phật mở giải theo bản hợp đồng mình đã ký kết, đó là cái giá phải trả của người tu và nó cũng là sự vinh quang thanh nhẹ khi bước qua bên kia thế giới.

*Mở giải nghiệp tâm khổ lắm mà
Trong lòng đau đớn chẳng rên la
Bên kia cửa tử khai mầm sống
An nhẹ thênh thang nẻo Phật Đà.*

TG: TSP



NIẾT BÀN và GIẢI THOÁT

(Vấn đáp ngày 14/9/1986, khóa 1 thiền viện Quy Thúc)

TÓM LƯỢC LỜI GIẢNG của ĐỨC THẦY:

GIẢI THOÁT

Bệnh lý: Con người đang bị cầm cố, ở tù. Linh hồn bị kẹt trong thể xác, bị sự tăm tối ràng buộc.

Trị liệu: khứ trước lưu thanh, tự mở trói. Đi trong tăm tối, từ từ khai mở. Tiến tới trọn lành thì có thể ly khai thể xác.

Nhập định: nhập là hướng vô, định là quân bình. Biến cho lặng mình châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần. Thân ngoại thân mới sáng suốt, thân nội thân là còn bị ngoại cảnh ràng buộc.

NIẾT BÀN

Phải quy về hồn. Thanh điển hòa thanh điển.

Vượt qua **Giới/Định/Huệ ở bên trên**.

Thiên Đàng không có cửa, nhưng có lửa chặn đường.

Không gom đầy đủ không về được, phải công đức vô cùng.

Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời. Phải âm thầm tự tu, tự tiến mới tới.

GIẢI THÍCH:

1. GOM ĐẦY ĐỦ:

Qua bài “Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đảnh”, sách TĐDK trình bày hai khía cạnh tu học “nguyên khí” (spiritual energy) và “nguyên linh” (spiritual beings). Tu nguyên khí là khai thông 6 luân xa (*lục thông*), đưa trực diện lên đầu hóa giải đề sử tánh (thông gan thì hết giận mà nhân ái,...). Tu nguyên linh là gom các nguyên linh lên đầu để tu.

Các giai đoạn gom nguyên linh:

- Một số **lỗ chân lông** lên đầu trước.
- Khi chơn tu, **Hồn 2** lên Thiên Đàng.
- Khi cây nguyên linh trên Thiên Đàng có 70.000 hoa thì **Vía** lên đầu.
- Đến 72.000 hoa thì **Hồn** lên đầu.
- Khi **lục căn** (ngũ tạng), nguơn thần, và bụi trúc được gom lên đầu thì hồn/vía được Đức Thầy dất lên **Niết Bàn** lần đầu. **Hồn 3** lên Niết Bàn.
- Khi **lục trần** (lục phủ) được gom lên thì hồn/vía được lên Niết Bàn lần 2, tần số tăng gấp 3, thanh tịnh và sáng suốt hơn.

Gom cho đầy đủ thì còn phải thêm nhiều nguyên linh khác như 1.250 tỷ kheo, linh thú ngũ tạng, linh thú bộ sinh dục, rắn lửa...

2. GIỚI/ĐỊNH/HUỆ BÊN TRÊN.

- Phải **hết ý dục** thì ngồi thiền mới yên. Tình trạng tương đương với triết lý các tầng Dục Giới trên Trời.
- Các **bài giảng của Đức Thầy** (đặc biệt là 30 Phụ Ái Mẫu Ái) đều là nguyên lý tu học của Thiên Đàng (tức **Sắc Giới**).
- Khi **xuất hồn lên Niết Bàn và Nguồn Cội**, linh hồn phải vượt qua **phía điển âm của Tam Thanh** (tức **Vô Sắc Giới**) và **phía nguyên âm của Niết Bàn** (khi lên Nguồn Cội), cần rất nhiều kiên trì và thanh tịnh.

Trong số ước độ 300 linh hồn lên được Ngọc Thanh trong chu kỳ 3 (dài 700.000 năm) này, chỉ có 1/10 đến được Niết Bàn, và đến được Nguồn Cội cũng chỉ còn 1/3.

3. TU NHẤT KIẾP, NGỘ NHẤT THỜI.

Về tới Vô Cực lần đầu mà tuyên bố đắc đạo thì giống như vào trường đại học mới học được một hai lớp mà tuyên bố đã tốt nghiệp Tiến Sĩ.

- Nếu xuất hồn đến **Tam Thanh** bằng điển võ, không được lên Niết Bàn, mà hồn/phách về thẳng **Nhất Khí** (Tam Thiên Đại Thiên) đắc đạo thành Tiên thì tần số linh hồn còn thấp lắm (1,5 lần lúc mới tu).
- Lên **Niết Bàn** sặc thanh điển, cũng chỉ gia tăng tần số linh hồn chút ít (2 hoặc 3).
- Lên **Nguồn Cội** mỗi lần chỉ được Hắc Bi Phật Tổ ban cho chút huyền quang.
- Về **Vô Cực** mới là cõi cao nhất, mặc dù về lần đầu chỉ mới Tự Túc Dục Giới (tần số 10 lần người mới tu).

Phải về Nguồn Cội (và Niết Bàn, Vô Cực) rất nhiều lần.

Bạn Đạo ABC

21/4/2011



Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho mẹ của đạo hữu Trần Thị Cường là cụ bà TRẦN THỊ BA, sinh năm 1922, đã từ trần lúc 19:30' ngày 16 tháng 03 năm Tân Mão (nhằm ngày 18-04-2011 Dương lịch) tại Hiệp Bình Phước, Thủ Đức, Tp.HCM. Thọ 90 tuổi. Tang lễ đã được hoả táng vào ngày 19 tháng 03 năm Tân Mão (nhằm ngày 21-04-2011 Dương lịch), và sau đó, cùng trong ngày, được đưa đi thủy táng tại biển Vũng Tàu. Kính cầu chúc cho bà Ba được siêu thăng tịnh độ.

TĐ. Phú Nhuận thành thật phân ưu và kính báo.
VN. Ngày 24-04-2011.



Kính Thông Báo: Xin hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo tu thiền Vô Vi trên 30 năm, Mẹ của bạn đạo Ngô Tấn Bài, Ngô Văn Minh.

Mẹ tên Lê Thị Miều sinh ngày 15 tháng 4 năm 1920, mất vào ngày 28 tháng 4 năm 2011 tại Phú Lộc, Hoà Thắng, Phú Hoà Phú Yên, Việt Nam. Hưởng thọ 92 tuổi.

Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho Bà sớm siêu sanh Tịnh Độ. Xin chân thành cảm ơn quý bạn đạo.

Kính,
Ngô Tấn Bài, Ngô Văn Minh



Thi Ca của Đức Thầy

Tokyo, ngày 18 tháng 9 năm 1972

Giao du thảnh cảnh trời trăng biển
Nhớ cảnh bông lai đạo nổi liền
Bằng hữu xa gần đều luyện tiếc
Đêm đêm tái ngộ điển phân huyền

Điển thanh nói rộng diệu huyền
Tuy xa như cận nổi liền chung nhau
Thế gian diêu động phân màu
Thiên đàng thanh tịnh chung tàu tiến thân
Mến thương các bạn chuyên cần
Tự tu tự tiến tự lần tiến tu
Vượt qua thế sự mây mù
Thanh bình quang đăng đắp bù công tu
Chớ nên hướng ngoại thêm mù
Lao đao lận đận thân tù bất an
Chỉ lo tự sửa một đàng
Duyên lành Phật độ bằng an muôn đời
Chuyên tu chớ vội bỏ rời
Khổ càng thêm khổ theo đời càng nguy
Sớm lo xét luận nghĩ suy
Đời là cõi tạm nhớ ghi làm gì
Chuyên lo sửa chữa tu thì
Hồn khôn gặp vía tái ghi mọi điều
Tiền sinh gây cần quá nhiều
Kiếp này phải chịu tiêu điều bản thân
Xa trời mặt đất lại gần
Gắng tu giải thoát tự phân lý trời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Một

ĐẠO ĐỊA NGỤC BÙN PHÂN NƯỚC TIÊU

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày mồng 3 tháng 9 năm Bính Thìn (1976)

Thơ

*Tĩnh thủ phiên khai bối điệp thư
Tâm vô quản ngại lạc hà như
Hồng trần nan nhiễm liên hoa thể
Tiên Phật thiên tông sanh tử trừ.*

Dịch

Tay sạch lật tờ lá bối kinh
Tâm không ràng buộc khổ xa mình
Bụi hồng khôn nhuộm ta sen trắng
Nổi gót Phật Tiên vượt tử sinh.

Tế Phật: Sinh tử là việc lớn của con người, nên khó tránh nổi hai chữ tử sinh, bởi vậy Trang Tử nói “*Ngã bản bất nguyện sinh, hốt nhiên sinh ư thế. Ngã bản bất nguyện tử, hốt nhiên tử kỳ chí*” (Ta vốn chẳng muốn sinh, hốt nhiên sinh ra đời. Ta vốn chẳng muốn chết, hốt nhiên hạn chết tới). Dù biết con người không làm chủ được sự sống chết tuy nhiên cũng không thể nói con người hết phương cách làm chủ sự sống chết. Chỉ vì người đời không hiểu đạo sống chết, sinh từ đâu tới? Chết đi về đâu? Hẳn là hoang mang chẳng rõ, nên mới để cho Diêm Vương cai quản, nên nói: “*Diêm Vương chủ định tam canh tử, nan lưu hoạt đảo ngũ canh thiên.*” (Diêm Vương đã định canh ba chết, khó lòng sống nổi tới canh năm). Nay gặp kỳ phổ độ, nếu như người đời thấu hiểu, quay về với lẽ thực, hoặc theo đại đạo, tu tâm dưỡng tánh, tự nhiên siêu sanh khỏi chết, không trở lại luân hồi. Người đời nên quý báu cái thân mình đã được sinh ra, lại được sống ở giữa đất. Giờ này phút này, giác ngộ lo tu kẻ cũng chưa muộn. Dương Sinh sửa soạn đạo địa ngục.

Dương Sinh: Dạ dạ, ân sư chẳng quản khó nhọc, ân cần tha thiết giáo hóa người đời, hiện tại làm cho người ta rất cảm động.

Tế Phật: Trách nhiệm của ta là do Tiên Phật lấy từ bi độ người, cứu đời làm chức vụ của mình, mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, mời thầy khởi hành...

Tế Phật: Đã đến điện thứ hai, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Đêm nay sao lại đến chốn này?

Tế Phật: Trước bái kiến Diêm Vương, sau thăm lại các ngục.

Dương Sinh: Diêm Vương đã dời điện, phải tới gấp... Bái kiến Diêm Vương cùng chư vị Tiên Quan.

Diêm Vương: Miễn lễ, mau đứng lên, mời Tể Phạt cùng Dương Thiện Sinh vào trong điện nghỉ ngơi.

Tể Phạt: Vì thời giờ eo hẹp, tôi thấy không cần thiết, chỉ xin dẫn Dương Thiện Sinh đi thăm ngục hình phạt là đủ rồi.

Diêm Vương: Thôi được. Tướng quân hãy hướng dẫn Tể Phạt cùng Dương Thiện Sinh đi thăm ngục.

Tướng Quân: Xin tuân lệnh. Mời hai vị theo tôi.

Dương Sinh: Ô, hơi hướm chôn này sao khó ngửi quá, hình như là mùi hôi thúi của phân và nước tiểu.

Tướng Quân: Phía trước là “*Phản Niệu Nê Địa Ngục*” (Địa ngục bùn phân nước tiểu) do đó nơi đây hôi thối, xin lượng thứ.

Dương Sinh: Mùi xú uế càng đi tới càng nồng nặc, hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, thưa thầy con chịu không nổi, con không muốn đi nữa.

Tể Phạt: Đừng sợ hãi, ta có bảo vật này, con cầm lấy đi.

Dương Sinh: Thưa vật này là vật gì?

Tể Phạt: Cái lồng lọc bụi bặm, con hãy đội lên, không khí tự nhiên trong sạch, mùi xú uế nào cũng tan biến.

Dương Sinh: Thực quá hay, chẳng còn ngửi thấy mùi vị gì nữa hết. A, phía trước có treo một tấm bảng gỗ, trên đề Địa Ngục Bùn Phân Nước Tiểu, tiếng than khóc từ phía trong vọng ra. Nhìn vào thấy đầu người nhấp nhô, hai tay quờ quạng, giống như đang bơi lội.

Tướng Quân: Đây chính là Địa Ngục Bùn Phân Nước Tiểu, mau tiến lại gần xem.

Dương Sinh: Được được. Thưa ân sư không ngửi thấy mùi hôi thối hay sao?

Tể Phạt: Làm gì có mùi vị, ta đã thành Phật, đồ ô uế này, ta thấy cũng như không thấy, mùi của nó không hề xâm nhập khứu giác ta khác với người là kẻ phàm nhân, hề thấy thanh sắc là bị xúc cảm và mê hoặc.

Dương Sinh: Cái ao lớn này giống như biển rộng, không thấy bến, thấy bờ. Trong ao có đủ cả già trẻ nam nữ, họ ngụp lặn nổi chìm cùng cút đái. Mỗi lần há miệng kêu la là lại nuốt thêm phân và nước tiểu. Thực quá dơ dáy! Thầy ơi! Con muốn ới!

Tể Phạt: Hãy kiên định tâm thần, đừng để mùi ô uế ảnh hưởng tới tâm chí.

Dương Sinh: Quả thực tôi không hiểu nổi, xin hỏi Tướng Quân, những kẻ tới đây đã phạm phải tội gì mà bắt họ phải chịu cực hình này?

Tướng Quân: Họ là những gái giang hồ, lúc sống chuyên bán thân lấy tiền, dụ dỗ con gái nhà lành đem bán cho khách phá trinh, cầm đồ cho vay nặng lãi. Ăn nhau người để cho béo. Chân không lấm đất, chỉ dùng miếng lưới xảo trá để lường gạt người khác lấy tiền. Kẻ chơi bời dâm dục quá độ, kẻ làm chứng gian, nói trắng ra đen. Kẻ vờ kêu người chơi hụi rồi giết hụi, hùn hạp buôn bán rồi giết vốn. Kẻ làm quan ăn hối lộ. Kẻ đứng trung gian ăn lời. Kẻ lãnh xây cất nhà cửa ăn bớt tiền công và vật liệu. Những kẻ lúc sống thân ô uế, nhiễm độc cùng mồm miệng không được thanh sạch, khi chết đều bị đẩy xuống ngục này để họ ném mùi hôi thối. Những vong hồn ở đây vạn phần thống khổ, thở hít toàn là mùi phân và nước tiểu, mỗi lần mở miệng là có vật ô uế trôi vào, bụng vừa đói vừa khát, muốn ăn không có cái gì ăn. Những kẻ lúc sống ăn toàn đồ dơ bẩn để sống, khi chết xuống địa ngục lãnh quả báo ứng như vậy thì kẻ cũng xứng đáng. Do đó, giữa đám bùn phân nước tiểu, họ càng cựa quậy để mong thoát khỏi thì lại càng bị chìm sâu.[\(1\)](#)

Dương Sinh: Thực đáng thương quá, hiện thời dương gian đã sử dụng cầu tiêu máy, làm mất hẳn mùi hôi thối, cùng các chất hóa học làm tiêu các chất độc, nhà giàu còn dùng dầu thơm để diệt mùi hôi. Nhưng họ lại tham lam ăn chặn tiền tài không trong sạch, thân thể coi bề ngoài đẹp đẽ nhưng trong tâm lại nực mùi cút đái dơ bẩn, nên bị đẩy xuống ngục này kẻ cũng hợp lý.

Tể Phạt: Dương Sinh nói rất phải, mỗi gia đình người đời sửa soạn giàu đẹp dàng hoàng, mình mặc y phục lộng lẫy. Nhìn bề ngoài thấy sạch sẽ thơm tất, kỳ thực cái tâm bên trong chứa muôn ngàn mưu kế. Nào như chuyện đầu cơ trù gian, chẳng hề mưu cầu chính đạo, có thể nói giống hết mùi vị và hình dáng của phân cùng nước tiểu. Lúc sống tuy nhất thời hưởng thụ, nhưng khi tới địa ngục thì chuyện lại khác xa, bởi vì chỉ được ăn đồ dơ dáy để sống qua ngày.

Tướng Quân: Không thể đồng tình với họ, mấy kẻ đó đều là loại sâu bọ đáng thương, giống như bọ trồ, chuyên ăn đồ dơ bẩn để lớn lên. Khuyên người đời phải quang minh chính đại, không được thấy tiền liền dùng thủ đoạn, mưu gian để hại người. Những kẻ chuyên hành nghề bất lương để kiếm đồng tiền dơ bẩn, chắc chắn sau khi chết sẽ phải tới đây để trả nợ.

Dương Sinh: Không rõ những tội hồn này bao giờ mới hết khổ?

Tướng Quân: Căn cứ theo tội của họ nặng hay nhẹ mà xử, nhưng tối thiểu cũng phải tới lúc da thịt của tội phạm nát nhừ. Tới lúc mãn hạn tù ở đây thì giao qua điện khác để xét xử các tội còn lại.

Dương Sinh: Địa ngục ngày nay thực sợ quá.

Tế Phật: Thời giờ đã trễ, bữa nay cuộc hành trình tới đây ta thấy đã đủ. Dương Sinh sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường. Đa tạ Tướng Quân đã chỉ dạy. Cũng nhờ Tướng Quân thay mặt cảm ơn Diêm Vương đã chiếu cố.

Dương Sinh: Cái lồng con đang đợi thưa có phải lấy xuống không?

Tế Phật: Lên đài sen rồi mới được gỡ nó ra, còn không con sẽ chịu không nổi đâu.

Dương Sinh: Thưa, con đã lên đài sen.

Tế Phật: Con có thể lấy nó xuống, bắt đầu trở lại Thánh Hiền Đường. Gió thổi âm lạnh lẽo, uế khí trùng trùng, bụi hồng muôn trượng, chôn vùi biết bao anh hùng hảo hán. Khuyên người đời mau tu sửa để thoát khỏi cảnh địa ngục ưu sầu... Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.



LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

(1) Cho nên chúng ta thấy những sự gian manh của những người ở thế gian không có thể nào mà tránh khỏi, tránh khỏi pháp luật ở đây nhưng mà phần hồn chúng ta đã bị ô nhiễm rồi. Càng ngày càng nặng thì cái lúc chết thế nào? Lúc chết chúng ta phải ở trong cái giới tầng nặng nề đó, cho nên bắt buộc phải sống ở trong cái hoàn cảnh đó. Vì lấy cái gian xảo mà nuôi thân thì nó có sống quen với bùn dơ rồi thì cái luồng điện nó tới đó nó chạy vô đó mà thôi. Cho nên các bạn tu cái pháp Vô Vi này, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi thanh lọc, mỗi hít thanh khí. Trước kia các bạn hít thanh khí làm Pháp Luân Thường Chuyển nó khó khăn, nhưng mà ngày nay các bạn hít, một cái chuyện ô uế mà đi ngang trước mặt các bạn là các bạn hít vô thấy nó nặng rồi, rút là thấy rồi. Đó càng ngày càng nhẹ, càng nhẹ rồi nó trụ lên trên bộ đầu rồi, chúng ta thấy rằng không có mê, không có chấp, ở đâu cũng vậy. Cho nên rồi đây, rồi các bạn cũng có cơ hội đi xuống thăm những cái ngục này, nếu tu thanh nhẹ các bạn xuống đó... rồi các bạn nghĩ tại sao họ ăn năm này tới năm kia mà họ không chết, cái hồn vẫn còn, thì mình thử ăn đi, ăn vô rồi cũng không có cái gì, nhưng mình học cái nhịn nhục mà để thức tâm mới có cơ hội giải thoát. Cho nên chúng ta tu, càng ngày càng đưng chạm rồi càng thấy tôi cần thức tâm hơn, tôi cần giải thoát hơn, tôi cảm thấy cái cơ thể tôi nó ô trược, tôi đang sống trong cái bùn như nước tiểu là cái thể xác này. Các bạn ăn qua ba tác lưỡi là hôi thúi rồi, không có phải trong sạch đâu. Cho nên chúng ta đang sống ở trong đó chớ không phải là không ở đó mà chúng ta sợ. Chúng ta càng làm pháp luân thì càng được thanh lọc, từ cái ô trược nó biến về sự thanh sạch, thì nó biến nước miếng các bạn ngọt. Nước cam lồ nó tưới tưới pháp thủy. Pháp thủy đã chan hòa trong tâm thức các bạn, và trên đầu các bạn lại bùng sáng hào quang trong lúc các bạn nhắm mắt trong thanh tịnh mà kể cả hơi thở các bạn không còn lưu ý nữa thì làm gì mà có mùi hôi, đi tới đó là bắt đầu ngộ Đạo và học Đạo. Lúc đó chúng ta thấy kinh kệ quý báu vô cùng. Bất cứ tôn giáo nào ở thế gian, một cuốn kinh là một sự công phu kỳ công vô cùng để hướng độ chúng sanh. Chúng sanh bị lầm sai, và nuôi dưỡng cái ô trược quên sự thanh sạch và nuôi dưỡng sự thanh sạch để tiến hóa là vậy.

LỜI GIẢNG CHUNG

Cho nên lấy cái gì để chứng minh sự ô trược, hiện tại chúng ta tu mọi người cố gắng tu, cố làm Pháp Luân Thường Chuyển cảm thấy thanh nhẹ, thích chỗ thanh sạch, thích nhìn chỗ quang đặng, cởi mở, thích nghe những lời nói siêu giác, nhưng mà chúng ta đi làm việc ở thế gian, đương ngồi đương nói chuyện thấy thanh nhẹ, gặp một người nó tới trực diện với mình thấy trước ngực nặng, cái đầu nó rần, mình thấy đối phương, đối phương cả một gánh ô trược, nó không khác gì bùn như nước tiểu, tâm nó nghĩ những chuyện phá hoại không lành. Đó, cho nên những người tu Vô Vi lần lần... lần lần nó thanh nhẹ rồi, hiểu được đối phương, ngồi trực diện với nhau, hiểu rồi, đo được, thấy nó nặng ngực, chúng ta bây giờ làm sao? Chúng ta trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật để độ cho người và gia tăng tăng thanh quang của mình, từ quang của mình hướng độ cho đối phương, chúng ta cầu cho đối phương sớm giải thoát cái ách trần trược trong nội tâm.

(còn tiếp)

